

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 31 grudnia 2020 r.

Poz. 5397

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.504.2020 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 28 grudnia 2020 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) stwierdzam nieważność § 3, §4 ust. 4 zdanie drugie, § 6, § 14 pkt 2 co do sformułowania „w sposób niezakłócający ruchu komunikacyjnego”, § 14 pkt 3, § 14 pkt 4 co do sformułowania „i zabezpieczone przez właściciela nieruchomości przed zwierzętami i innymi czynnikami mogącymi doprowadzić do ich uszkodzenia oraz zanieczyszczenia terenu do momentu zabrania ich przez przedsiębiorcę uprawnionego”, § 14 pkt 5 co do sformułowania „przez właścicieli nieruchomości lub przedsiębiorców użytkujących tereny komunikacji publicznej”, § 17 oraz § 20 ust. 1 pkt 1 i pkt 3-4, § 20 ust. 2 oraz §21 ust. 2 pkt 3-4 załącznika do uchwały Nr XXVII/152/2020 Rady Miejskiej w Biskupcu z dnia 19 listopada 2020 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Biskupiec.

Uzasadnienie

Uchwałą, o której mowa we wstępie, Rada Miejska w Biskupcu przyjęła Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Biskupiec, stanowiący załącznik do przedmiotowej uchwały.

W ocenie organu nadzoru, przedmiotowa uchwała, w zakresie wskazanym w sentencji rozstrzygnięcia, jest niezgodna z prawem.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2020 r., poz. 1439), regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie:

a) selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych obejmującego co najmniej: papier, metale, tworzywa sztuczne, szkło, odpady opakowaniowe wielomateriałowe oraz bioodpady,

b) selektywnego zbierania odpadów komunalnych prowadzonego przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych w sposób umożliwiający łatwy dostęp dla wszystkich mieszkańców gminy, które zapewniają przyjmowanie co najmniej odpadów komunalnych: wymienionych w lit. a, odpadów niebezpiecznych, przeterminowanych leków i chemikaliów, odpadów niekwalifikujących się do odpadów medycznych powstałych w gospodarstwie domowym w wyniku przyjmowania produktów leczniczych w formie iniekcji i prowadzenia monitoringu poziomu substancji we krwi, w szczególności igieł i strzykawek, zużytych baterii i akumulatorów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, mebli i innych odpadów wielkogabarytowych, zużytych opon, odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz odpadów tekstyliów i odzieży,

c) uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

d) mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników lub worków, przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości, w tym na terenach przeznaczonych do użytku publicznego oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i worków oraz utrzymania pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników lub worków;

2a) utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (*uchylony*)

5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Tymczasem w § 3 **Regulaminu**, Rada ustaliła, że właściciele nieruchomości nieposiadający własnego pojemnika do zbierania zmieszanych odpadów komunalnych i odpadów komunalnych zbieranych selektywnie mogą wdzierżawić bądź zakupić pojemnik od przedsiębiorcy odbierającego odpady komunalne lub od podmiotu prowadzącego tego typu działalność. Należy stwierdzić, iż powyższe postanowienie nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego, określonego w ww. art. 4 ust. 2 pkt 2. Na jego podstawie rada gminy może regulować jedynie kwestie, dotyczące rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych (...), warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym.

Z powyższych względów, należało również stwierdzić nieważność § 4 ust. 4 **Regulaminu**, w którym Rada określając miejsce, w którym powinny być umieszczone bioodpady, przewidziała w zdaniu drugim tego przepisu, iż właściciel nieruchomości winien odpowiednio wcześniej zamówić odpowiedni pojemnik lub worek u przedsiębiorcy, co umożliwi odbiór tych odpadów z godnie z harmonogramem odbioru odpadów.

W § 6 **Regulaminu**, Rada określiła rodzaj odpadów, które właściciele nieruchomości, w ramach uiszczonej opłaty, mogą przekazać do Punktu Selektywnego Zbierania odpadów komunalnych (ust. 1), ustaliła zasadę ponoszenia we własnym zakresie transportu ww. odpadów do PSZOK (ust. 2) i sposób gromadzenia ww. odpadów (ust. 3), a także przewidziała okoliczności odmowy przyjęcia ww. odpadów przez osobę obsługującą PSZOK.

W ocenie organu nadzoru, stanowienie o powyższych kwestiach w regulaminie nie znajduje podstaw prawnych. Szczegółowy zakres świadczonych usług w ramach opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi uiszczanej przez właścicieli nieruchomości winien bowiem zostać ustalony w uchwale podjętej na podstawie art. 6r ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

W § 14 pkt 2 **Regulaminu**, Rada określiła obowiązki właścicieli nieruchomości, w zakresie sposobu udostępniania pojemników i worków przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych w dniu ich odbioru wyznaczonym harmonogramem, aby umożliwić ich odbiór przez przedsiębiorcę odbierającego odpady, wskazując iż ma to nastąpić „w sposób niezakłócający ruchu komunikacyjnego” W ocenie organu nadzoru, powyższe postanowienie w zakresie wskazanym w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, jest nieprecyzyjne, a ponadto nie mieści się w ramach upoważnienia wynikającego z art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zgodnie z którym Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego

W **§ 14 pkt 3 Regulaminu**, Rada dopuściła w wyjątkowych sytuacjach, na nieruchomościach, do których dojazd samochodu odbierającego odpady jest trudnodostępny, po uzgodnieniu właściciela nieruchomości z przedsiębiorcą odbierającym odpady, w dniu odbioru odpadów komunalnych zgodnych z harmonogramem odbioru odpadów, odbiór odpadów z miejsca położonego przy drodze, którą porusza się samochód przedsiębiorcy odbierającego odpady komunalne. Regulacje te zostały przyjęte bez podstawy prawnej, bowiem art. 4 ust. 2 pkt. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, uprawnia radę gminy jedynie do określenia rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym.

W **§ 14 pkt 5 Regulaminu**, Rada ustaliła, że miejsca publiczne takie jak: drogi publiczne, przystanki autobusowe, place zabaw, tereny rekreacyjne są „przez właścicieli nieruchomości lub przedsiębiorców użytkujących tereny komunikacji publicznej” obowiązkowo wyposażone w zamocowane na stałe kosze uliczne. W zakresie, w którym Rada, określiła podmioty zobowiązane do wyposażenia ww. miejsc, we wskazany rodzaj pojemników na odpady, wykroczyła poza zakres ustawowego upoważnienia, zawartego w art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Należy wskazać, iż ustawodawca w ww. ustawie, w art. 5 określił podmioty, które są zobowiązane do utrzymywania czystości na nieruchomościach, definiując również pojęcie „właściciela nieruchomości” - w art. 2 ust. 1 pkt. 4, a w art. 5 ust. 4 ustawy, określając do kogo należy obowiązek utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym utrwalone jest słuszne stanowisko, iż powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja oraz uzupełnienie przez przepisy stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego, jest niezgodne z zasadami legislacji i stanowi wykroczenie poza zakres ustawowego upoważnienia. Uchwała rady gminy nie może regulować bowiem jeszcze raz tego, co jest już zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Tym samym, zasadnym było stwierdzenie nieważności §14 pkt 5 Regulaminu, w zakresie wskazanym w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia.

W **§ 17 Regulaminu**, Rada ustaliła, że do zbierania okresowo zwiększonej ilości odpadów komunalnych/segregowanych, oprócz typowych pojemników i kontenerów, mogą być używane odpowiednio oznaczone worki z tworzyw sztucznych, udostępniane przez przedsiębiorcę świadczącego usługi na wywóz odpadów komunalnych i wcześniejszym uzgodnieniu terminu i miejsca ich odbioru, za dodatkową opłatą dla przedsiębiorcy.

W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja, wprowadzając ograniczenie nieodpłatnie przyjmowanych odpadów komunalnych/segregowanych przez przedsiębiorcę świadczącego usługi na wywóz odpadów komunalnych została podjęta z rażącym naruszeniem art. 6r ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Przepis ten nie zezwala bowiem, z wyjątkiem wymienionych w nim wprost rodzajów odpadów (tj. zużytych opon, odpadów wielkogabarytowych, odpadów budowlanych i rozbiórkowych), na ograniczenie ilości ww. rodzajów odpadów komunalnych odbieranych w zamian za opłatę za zagospodarowanie odpadów komunalnych.

W **§ 20 ust. 1 pkt 1 i 3 Regulaminu**, Rada nałożyła na osoby utrzymujące zwierzęta domowe obowiązek niepozostawiania zwierząt bez opieki w miejscach, gdzie istnieje prawdopodobieństwo spowodowania zagrożenia dla bezpieczeństwa lub uciążliwości dla ludzi (pkt. 10), zapewnienie zwierzętom takich warunków bytowania, które nie powodują uciążliwości dla otoczenia, w szczególności poprzez hałas, zanieczyszczenie otoczenia, wydzielania przykrych zapachów (pkt 3).

Według organu nadzoru, wprowadzane przez Radę w przedmiotowych postanowieniach pojęcia „prawdopodobieństwo spowodowania zagrożenia”, „uciążliwości dla otoczenia”, w szczególności poprzez hałas, zanieczyszczenie otoczenia, wydzielania przykrych zapachów”, są nieostre i niejednoznaczne. Ich użycie narusza zasadę rzetelnej legislacji, zgodnie z którą przepis musi być zrozumiały, tzn. jego adresat musi wiedzieć, w jaki sposób ma się zachować i nie mieć żadnych wątpliwości co do tego, jaką regułę postępowania wyznacza dany przepis, a organ stosujący ten przepis wiedzieć, w jaki sposób go zinterpretować. Przepis prawa miejscowego musi być sformułowany w sposób precyzyjny i czytelny, tak by wynikało z niego, kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować, żeby osiągnąć skutek wynikający z tego przepisu. Adresat aktu nie może być zaskakiwany treścią nieostrych przepisów, tak jak ma to miejsce w przedmiotowym przypadku, gdyż z cytowanego przepisu w żaden sposób nie wynika, według jakich kryteriów należy oceniać „prawdopodobieństwo spowodowania zagrożenia”, czy też „uciążliwość dla otoczenia”, powodowanej nieokreślonym hałasem i zanieczyszczeniem oraz „przykrym zapachem”.

Powyższe uwagi, co do sposobu redagowania przepisów prawa miejscowego, odnoszą się także **§ 14 pkt 4 Regulaminu**, który nakazał właścicielom nieruchomości, zabezpieczyć worki do zbierania odpadów przed zwierzętami i innymi czynnikami, mogącymi doprowadzić do ich uszkodzenia oraz zanieczyszczenia terenu, do momentu zabrania ich przez przedsiębiorcę uprawnionego.

Przytoczone postanowienia, zawiera pojęcia niedookreślone i budzące wątpliwości, co do ich znaczenia, co przesądza o konieczności ich zakwestionowania, w zakresie wskazanym w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia.

W **§ 20 ust. 1 pkt 4 Regulaminu**, Rada nałożyła na osoby utrzymujące zwierzęta domowe obowiązek niedopuszczania do zanieczyszczenia przez zwierzęta pomieszczeń służących do wspólnego użytku, wejść do budynków, chodników i jezdni, alejek parkowych oraz klombów i zieleńców.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Nie ulega wątpliwości, że nakładanie obowiązków na właścicieli utrzymujących zwierzęta domowe jest co do zasady zgodne z celem art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy. Istotą rozwiązań przyjętych w regulaminie winno być określenie tych obowiązków w taki sposób, by osiągnąć skutki wyznaczone przez cele określone przez ustawodawcę. Obowiązki nałożone na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy muszą jednak pozostawać w zgodzie z zasadą proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Zgodnie z tą zasadą, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Zasada proporcjonalności pozwala wprowadzać ograniczenia praw i wolności jednostki tylko wtedy, gdy dana regulacja jest w stanie doprowadzić do założonych skutków, jej wprowadzenie jest niezbędne dla ochrony interesu publicznego, z którym jest połączona, a efekty wprowadzonej regulacji pozostają w proporcji do ciężarów nakładanych przez nią na obywatela (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 lutego 2008 r., K 34/06, OTK-A 2008/1/20). Delegacja z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy upoważnia radę gminy do sformułowania jasnych i jednoznacznych obowiązków właścicieli zwierząt domowych, zmierzających do zapewnienia ochrony przed zagrożeniami, uciążliwościami oraz zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Podkreślić należy, że tak jak wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa, bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 24 czerwca 2020 r. II SA/Ke 130/20).

W ocenie organu nadzoru, powyższych warunków nie spełnia treść **§ 20 ust. 1 pkt 4 Regulaminu**, gdyż jego konsekwencją jest w praktyce uniemożliwienie korzystania przez właścicieli zwierząt z pomieszczeń służących do wspólnego użytku, wejść do budynków, chodników i jezdni, alejek parkowych oraz klombów i zieleńców. Wynika to z faktu, że samo dopuszczenie, aby w tych miejscach przebywały zwierzęta, zawsze będzie prowadziło do możliwości ich zanieczyszczenia, bez względu na to, jakie obowiązki kontrolne nałoży się na właściciela zwierzęcia. Tym samym, powyższy przepis Regulaminu, będzie skutkował wprowadzeniem generalnego zakazu przebywania w wymienionych w nim miejscach, co należy traktować, jako niewspółmiernie ograniczenie w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw przez właścicieli zwierząt domowych, co jest niedopuszczane i stanowi przekroczenie delegacji ustawowej, zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

W **§ 20 ust. 2 Regulaminu**, Rada określiła warunki, po spełnieniu których jest możliwe wyprowadzenie psa w miejsce publiczne, wymagając wyprowadzania psa na smyczy, a psy ras dużych i olbrzymich, bądź uznanych za agresywne lub zachowujące się w sposób agresywny – na smyczy i w kagańcu oraz wyłącznie przez osoby dorosłe (pkt 1) oraz zezwoliła na zwolnienie psa ze smyczy wyłącznie, gdy pies jest w kagańcu, w miejscach mało uczęszczanych przez ludzi i tylko wtedy, gdy opiekun psa ma możliwość sprawowania bezpośredniej kontroli nad jego zachowaniem (pkt 2).

Oceniając cytowane postanowienia wskazać należy, że w orzecznictwie sądów administracyjnych nie budzi wątpliwości, że rada gminy nie jest upoważniona do określenia w regulaminie obowiązku wyprowadzania psa na smyczy, czy w kagańcu, jak również wskazywania miejsc, czy sytuacji, w których psy mogą zostać zwolnione z uwięzi (patrz wyrok NSA z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt II OSK 443/16). Powyższe kwestie zostały bowiem uregulowane w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2019 r. poz. 122 z późn. zm.). Zgodnie z art. 10a ust. 3 tej ustawy zabrania się puszczania psów bez

możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Organ nadzoru w pełni podziela pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażony w wyroku z dnia 13 września 2012 r. sygn. akt II OSK 1492/12, że generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby), może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Ponadto, jak wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa, bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Należy podkreślić, że postanowienia regulaminu czystości i porządku nie mogą być bardziej restrykcyjne od przepisów ustawy, a ograniczenia wolności i praw człowieka i obywatela muszą być uregulowane wyłącznie w drodze ustawy (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP).

Ponadto, art. 77 § 1 Kodeksu wykroczeń stanowi, że kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1000 złotych albo karze nagany, zaś zgodnie z § 2 tego przepisu, kto dopuszcza się czynu określonego w § 1 przy trzymaniu zwierzęcia, które swoim zachowaniem stwarza niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia człowieka, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny albo karze nagany. Nakładanie na członków wspólnoty samorządowej obowiązków wynikających już z innych przepisów prawa naraża więc posiadaczy zwierząt na dodatkową odpowiedzialność karną z art. 10 ust. 2a ustawy, który przewiduje karę grzywny za niewykonywanie obowiązków określonych w regulaminie

Z kolei w **§ 20 ust. 2 pkt 3 Regulaminu**, Rada przyjęła, że przebywanie z psem na plaży miejskiej zezwolone jest tylko i wyłącznie w miejscach do tego przeznaczonych. Tymczasem zakazy te powinny wynikać z innych aktów tj. z regulaminów korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej wydawanych na podstawie art. 40 ust. 2 pkt. 4 ustawy o samorządzie gminnym.

W **§ 21 ust. 2 pkt 3 Regulaminu**, Rada ustaliła, że odpady i nieczystości powstałe w związku z utrzymaniem zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej mają być na bieżąco usuwane i nie mogą być składowane na terenie nieruchomości, a w **§ 21 ust. 2 pkt. 4 Regulaminu** ustaliła, iż pomieszczenia, w których prowadzi się chów zwierząt gospodarskich oraz urządzenia służące temu celowi mają być na bieżąco sprzątane i utrzymywane w wymaganym stanie sanitarnych, technicznym i estetycznym oraz zabezpieczone przed gromadzeniem się owadów i gryzoni.

Zdaniem organu nadzoru, powyższe postanowienia wkraczają w materię uregulowaną już w art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1845, z późn. zm.). Przepis ten nakłada obowiązek na właściciela, posiadacza lub zarządzającego nieruchomością, utrzymywania nieruchomości w należytych stanie higieniczno-sanitarnym, w celu zapobiegania zakażeniom i chorobom zakaźnym, w szczególności poprzez zwalczanie gryzoni, insektów i szkodników. Co więcej, uzasadnione wątpliwości, czy właściciel nieruchomości utrzymuje ją w stanie odpowiadającym wymogom wskazanym w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2016 r. poz. 1866 ze zm.), jak również czy nie zachodzi w związku z tym zagrożenie zdrowia czynnikami środowiskowym (art. 26 ust. 1 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej), stanowią zgodnie z ww. przepisami - podstawę do wszczęcia postępowania w sprawie kontroli stanu sanitarno-higienicznego przedmiotowej nieruchomości.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięci nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Artur Chojecki